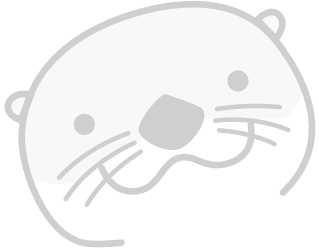

คำนำสำนักพิมพ์

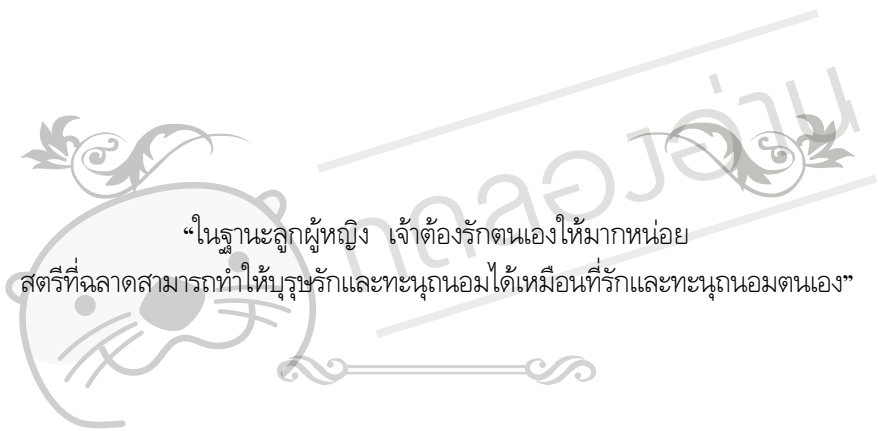
ข้าก็เป็นสตรีเช่นนี้ เป็นผลงานเรื่องที่สองของเยว่เซี่ยเตี๋ยอิงที่สำนักพิมพ์ อรุณนำมาแปล เป็นนวนิยายจีนโบราณแนวตลกขบขันที่สอดแทรกหลักคิด เรื่องการครองตน ครองเรือน และครองคนไว้อย่างเหนียวแน่น ท่ามกลาง การชิงไหวชิงพริบในแวดวงการเมือง

บางครั้งความซื่อและความตรงไปตรงมา ทำให้คนบางจำพวกอาจมองว่า โง่งม แต่เพราะนิสัยอย่างนี้เองของคนสกุลบัณฑิตทำให้อยู่รอดปลอดภัยมาได้

สตรีอย่าง “ป้านฮั่ว” ที่ทั้งรูปสวยและรวยทรัพย์นั้นแท้จริงเป็นสตรีเช่นไร ติดตามได้ในเล่มค่ะ ขอให้คุณผู้อ่านอ่านอย่างมีความสุขนะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ
พฤศจิกายน ๒๕๖๑

“ในฐานะลูกผู้หญิง เจ้าต้องรักตนเองให้มากหน่อย

สตรีที่ฉลาดสามารถทำให้บุรุษรักและทะนุถนอมได้เหมือนที่รักและทะนุถนอมตนเอง”

ฤดูใบไม้ร่วงสีทองอร่ามในเดือนเก้าเป็นช่วงเวลาเก็บเกี่ยวอันอุดมสมบูรณ์ที่สุดในรอบปี ทว่าจึงถึงโหวกลับมาหลบอยู่ในห้องหนังสือ มือข่วนเครื่องกระเบื้องจำนวนมาก ปากกัดไม่หยุด ไม่เหมือนกับผู้มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงโหว^๑ แต่เหมือนนักเลงหัวไม้ที่กะกระรานเสียมากกว่า

“กล้าหาเรื่องล่วงเกินข้าป็นห่วยในเขตเมืองหลวง จะจัดการมันให้ตายไปเลย”

“ท่านพ่อ อย่าได้โมโหไป ข้าจะหาคนไปสั่งสอนมันเอง”

“เจ้าเรียกคนไปชดมันให้หมอบ ส่วนพ่อจะไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ขอให้ทรงจัดการเรื่องนี้”

“พอกันได้หรือยัง” อินซื่อ^๒ ตะประตูห้องหนังสือเข้ามามองสองพ่อลูกที่กำลังหมายมั่นปั้นมือกันอย่างจริงจัง ตวาดเสียงเข้มใส่พวกเขา “ยามนี้เสียงเล่าลือด้านนอกคิดว่าย่างบาดหูไม่พออีกหรือ”

^๑ เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณที่ฮ่องเต้พระราชทานแก่ขุนนางผู้มีความชอบ โดยจะเป็นสามัญชนหรือเป็นเชื้อพระวงศ์ก็ได้ บรรดาศักดิ์ของขุนนางที่ได้รับพระราชทานเรียงจากสูงไปต่ำคือ กง โหว บัว จื่อ และหนาน

^๒ ธรรมเนียมการเรียกขานหญิงที่แต่งงานแล้วของจีนจะเติมคำว่า ‘ชื่อ’ ที่แปลว่าสกุลต่อท้ายสกุลเดิมของหญิงผู้นั้น

บ้านหวายกับบุตรชายพลันเจียบเสียงพร้อมกัน บ้านหวายชักเท้าที่เหยียบบนเก้าอี้ไม่มีพนักกลับมา ยืนสงบเสงี่ยมเรียบร้อย ปันเหิง ทายาทผู้สืบทอดตำแหน่งจึงถึงโหวปปล่อยแขนเสื้อที่ถกขึ้นลงอย่างหอยๆ

อากาศเดือนเก้าไม่ร้อนแล้ว แต่อินชื้อยังคงโบกพัดไปมาเพื่อพัดพาความโกรธเกรี้ยวที่มีให้สงบลงอย่างผืนๆ นางไม่มองเครื่องกระเบื้องที่แตกเกลื่อนพื้น เดินตรงไปนั่งบนเก้าอี้ ปล่อยให้หม่อมม้าว^๓ ที่ตามมาด้านหลังกรูกันเข้ามาเก็บกวาดคนละไม้ละมืออย่างรวดเร็ว

เสียงเศษกระเบื้องกระทบกันไปมายิ่งกระพือไฟโทสะในใจของนางให้ร้อนระอุขึ้น นางถลึงตาใส่สองพ่อลูก ตบโตะอย่างแรงจนถ้วยน้ำชาที่วางอยู่กระดอนตามไปด้วย

“ก็เพียงคนบ้านนอกที่สอบรับราชการได้เท่านั้น ถึงกับกล้ายกเลิกการหมั้นหมาย หน้าซำยังทำท่าทางราวกับตอนนั้นพวกเราใช้กำลังบังคับให้รับหมั้น... ใช้ได้ที่ไหน”

“ท่าน...ท่านแม่” ปันเหิงกระเถิบเข้ามาอยู่เบื้องหน้าอินชื้อพลางยิ้มประจบ “ท่านแม่อย่าได้โมโหไปเลย คางคกสามขาได้ห้านี้หาไม่ง่าย แต่บุรุษสองเท้ามีอยู่ทั่วแผ่นดิน หากพวกเราจะจัดการมันผู้นั้นก็เพียงใช้ปากสั่งการ ท่านแม่อย่ามีโทสะ ประเดี๋ยวจะไม่ดีต่อร่างกายท่าน”

“แม่ก็ไม่อยากโมโหหรอก แต่เจ้าดูซิว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

บุตรที่เปรียบประดุจแก้วตาดวงใจถูกคนยกเลิกการแต่งงานถึงสามครั้งไม่ว่ามารดาคนใดก็ตามก็คงไม่มีทางทำให้เป็นสุขไปได้

นางมีบุตรธิดาอย่างละคนเท่านั้น แม้ท่านโหวจะเกียดคร้าน ไม่เอาถ่านก็จริง แต่มีใช้คนเจ้าชู้ ดังนั้นจึงไม่มีอนุเต็มจวน เรื่องนี้นับเป็นข้อดีข้อเดียวของท่านโหวที่สามารถนำไปโอ้อวดผู้อื่นได้

ตอนที่นางเพิ่งให้กำเนิดบุตร นางได้หมั้นหมายบุตรไว้กับบุตรชายของ

^๓เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย ทั้งย่า ยาย ป้า แม่นม หญิงรับใช้อาวุโส นางก้านล่ออาวุโสในวังในเชิงยกย่อง

สหายสนิทตั้งแต่ยังเล็ก แต่กลายเป็นว่าเด็กน้อยผู้นั้นมีอายุเพียงสามขวบก็ป่วยเป็นโรคฝีดาษตายเสียก่อน

เมื่อบุตรอายุสิบสามได้หมั้นกับบุตรชายคนรองที่เกิดจากภรรยาเอกของจวงผิงบัวที่มีนามว่าเซี่ยฉีหลิน แต่นึกไม่ถึงว่าใกล้ถึงวันวิวาห์ เซี่ยฉีหลินกลับได้พบ ‘รักแท้’ สุดท้ายเขาก็หนีหายไปกับ ‘รักแท้’ จนคนภายนอกเอาไปลือกันว่าบุตรธิดาของนางเป็นสตรีที่ไร้คุณค่า เทียบไม่ได้กับสาวใช้นางหนึ่ง มิฉะนั้นเหตุใดบุตรชายผู้มีชาติตระกูลในจวนบัวถึงกับยอมหนีไปกับหญิงสาวที่มีอายุยกชั้นออกหน้าออกตาดีกว่าที่จะเข้าพิธีวิวาห์กับบุตรธิดาของนาง

ต่อมา เซี่ยฉีหลินถูกตามตัวกลับบ้าน แต่การหมั้นหมายของทั้งสองสกุลถูกยกเลิก นับแต่นั้นมาสองสกุลก็ไม่ไปมาหาสู่กันอีก คล้ายจะกลายมาเป็นศัตรูคู่แค้นกันด้วยซ้ำ

เรื่องที่เกิดขึ้นครานี้ดูเหลือเชื่อยิ่งนัก เส้นอวี๋คนนี้เป็นบุตรหลานจากสกุลสาขาของสกุลเงินแห่งเมืองตงโจว พอจะถือได้ว่าอยู่ในสกุลที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่น หลังจากเข้าเมืองหลวง ได้พบบุตรธิดาของนางแล้วเกิดหลงรักหัวปักหัวปำทันที ร้องห่มร้องไห้ให้เข้ามาสู่ขอถึงจวนเจ็ดแปดครั้ง สุดท้ายพวกนางเพิ่งตอบตกลง เขากลับมาผิดคำพูดเสียแล้ว

ยามที่ขอยกเลิกการหมั้นหมาย ให้เหตุผลว่าตนไม่คู่ควร แท้จริงแล้วรังเกียจที่บุตรธิดาของนางถูกคนภายนอกลือกันว่า มีเพียงความงาม แต่ไร้สมอง ทั้งยังเป็นคนสุรุษสุราย เกียจคร้าน มีเซ่คูครองที่ดี

ตอนนั้นเจ้ายังไม่ได้เป็นทันฮวา เหตุใดถึงไม่พูดเช่นนั้น แต่มายามนี้กลับรังเกียจว่าบุตรธิดาของนางเป็นคนฟุ้งเฟ้อ จวนจึงถึงโหวมีเงินทอง อยากจะให้บุตรธิดาฟุ้งเฟ้อเสียหน่อยจะเป็นอะไรไป

คนสกุลป็นสามคนกำลังโมโหกับเรื่องนี้จนไม่เป็นอันกินข้าว แต่ตัวละครเอกที่ถูกยกเลิกการหมั้นหมายนั้นกำลังนอนหลับอย่างสบายอารมณ์

“เป็นตำแหน่งของผู้สอบเข้ารับราชการได้เป็นอันดับสาม อันดับหนึ่งคือ จ้วงหยวน หรือที่รู้จักกันว่าจอหงวน อันดับสองคือ บังเหยียน

บันชั้วกำลังฝัน เป็นความฝันที่ยาวนานมาก นานจนเมื่อนางตื่นขึ้นมายังมีอาการแยกแยะว่าเป็นความจริงหรือเป็นความฝันกันแน่ เมื่อนางลุกขึ้นนั่ง เห็นมู่ลี่ไข่มุกที่แขวนอยู่ด้านนอกจึงค่อยรู้สึกตัวว่าที่แท้แล้วเมื่อครู่คือความฝัน

จริงสิ เมื่อครู่นางฝันถึงอะไร

เหมือนนางจะถูกถอนหมั้นอีกครั้ง ใครกันที่เป็นฮ่องเต้ บิดาของนาง ล่วงเกินฮ่องเต้เองคืใหม่จนถูกถอดบรรดาศักดิ์ จากนั้นครอบครัวของนางต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างยากแค้นลำเค็ญ

ไอ้สวรรค์ มีอาจไอ้วอดกับผู้อื่นว่าเครื่องประดับหรือเสื้อผ้าใครงามกว่ากัน ข้างน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

มีอาจเห็นท่าทางเก็บกดของผู้คนที่รู้ทั้งรู้ว่าชอบซุบซิบนินทาลับหลัง แต่ต่อหน้าต้องเคารพนบอบนาง ชีวิตจะน่าเบื่อหน่ายเพียงใด

ความฝันนี้ช่างอัปมงคลเหลือเกิน นางต้องรีบลิ้มมันเสียดีกว่า

“ท่านหญิง” สาวใช้เดินเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ เข้ามา “เสียนั่นฮวามาขอถอนหมั้นเจ้าค่ะ”

ตัวที่ยังอ่อนระทวยของบันชั้วยืดตรงขึ้นมาทันที “ถอนหมั้นหรือ”

แย้แล้ว ฝันร้ายกลายเป็นจริง

ท่านพ่อไม่ได้เป็นจิ้งจกโหว่ น้องชายของนางก็ไม่ได้เป็นท่านโหว่น้อย นางไม่ได้เป็นท่านหญิงที่ฮ่องเต้บังคับปัจจุบันมีราชโองการแต่งตั้งด้วยตนเอง แล้วต่อไปนางจะกิน จะเที่ยว จะแข่งม้า จูงสุนัขเดินเล่น ชมดอกไม้ใบหญ้าได้อย่างไร ชีวิตคนเราสั้นนัก หรือนางจะมีเวลาให้อยู่เสพสุขอย่างสำราญได้อีกไม่กี่ปี

นางจำความฝันได้ไม่มากสักเท่าใดก็จริง แต่ยังจำได้อย่างแจ่มชัดถึงสภาพอันน่าเวทนาย่างยิ่งหลังจากไม่ได้เป็นท่านหญิง นึกถึงตรงนี้ความเศร้าใจผุดขึ้นจากเบื้องลึก บันชั้วรีบสวมรองเท้า หยิบผ้ามาคลุมตัวได้ก็วิ่งไปยิงเรือนใหญ่

“ท่านหญิง เรือนผมของท่าน”

ยังดีที่คนในจวนโหว่ปากหนัก มิเช่นนั้นพอถึงวันพุ่มหัวข้อสนทนาอันร้อนแรงในเมืองหลวงจะกลายเป็นบุตรีของจิ้งจกโหว่พื้นเพเพื่อนเพราะถูกถอนหมั้นวิ่งอยู่ในจวนในสภาพที่ไม่เรียบร้อย

ในความเป็นจริง มันเป็นความคิดของบันหวายยามเห็นบุตรเวยแรก

“ลูกรักของพ่อ” บันหวายส่งเสียงร่ำไห้เสียอกเสียใจทันทีที่เห็นบุตรเวย
ผมยาวสยาย สวมใส่เสื้อผ้าไม่เรียบร้อยปรากฏตัวที่ห้องหนังสือ “ลูกรัก ไม่แต่ง
ก็ไม่แต่ง วันพรุ่งพ่อจะหาซื้อหม่อมรูปร่างงาม หน้าตาดี เก่งทั้งบุ๋นทั้งบู๊กลับมาให้คุณ
หนึ่งโหล ลูกชอบคนใดก็เลือกได้ตามสบาย”

บุรุษได้หล้าไม่มีดีสักคน ทำจนบุตรเวยสุดที่รักของเขาต้องกลายเป็นเช่นนี้

ยามนี้บันหวายกัณฑ์ตนเองออกจากความเป็นบุรุษโดยสิ้นเชิง

บันเหิงปรายตามองพี่สาวเวยหนึ่งด้วยความชื่นชม ตัวเขายังไม่มีแม่แต่
สาวใช้ร่วมเตียงสักคนเดียว แต่ยังไม่เห็นมีใครคิดจะจัดการทำให้เขาสักคน
ตึกตื่นก่อนคืนมีหญิงงามอยู่เป็นเพื่อนนับเป็นเรื่องแสนสุข

“เลิกคิดไปได้เลย” อินชื้อหันมาถลึงตาใส่บุตรชาย “เจ้าอยู่ในจวนตั้งใจ
อ่านตำรับตำราให้ดี”

“ข้า...ข้าไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย” บันเหิงน้อยใจยิ่งนัก ทั้งๆที่ยังไม่ได้ทำ
อะไร เหตุใดถึงถูกท่านแม่เบนเข้าได้

“เจ้าออกมาจากห้องแม่ เพียงเห็นเจ้ากลอกตา แม่ก็รู้ว่าเจ้าคิดอะไรอยู่”
อินชื้อเห็นสภาพของบุตรเวยแล้วให้ใจอ่อนยวบลงกว่าครึ่ง อยากจะแล่นไปฉีกอก
เส้นอวัยวะนั้นเหลือเกิน แต่นางกังวลว่าอารมณ์ของตนเองจะส่งผลต่อบุตรี จึงได้แต่
เอ่ยปลอบอย่างอ่อนโยน

“แม่คำพูดเมื่อครู่ของท่านพ่อเจ้าเลอะเทอะไปสักหน่อย แต่...” อินชื้อ
ตบหลังบุตรเวยเบาๆ รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายตัวสั่นระริก เสียงที่เอื่อยยิ่งอ่อนโยนลงกว่าเดิม
“บุรุษได้หล้ามีมากมาย ถึงจะหาไม่เจอก็ไม่เป็นไร ร้านค้าที่หน้าของจวนเราก็มีส่วน
ของเจ้ารวมอยู่ด้วย เจ้ามีทั้งเงินมีทั้งฐานะ จะกลัวอะไรเล่า”

บันฮั่วกระแจะตัวเข้าหาอินชื้อ เอ่ยเสียงเบา “ข้าไม่ได้เสียใจเพราะถูก
ถอนหมั้นหรอกท่านแม่ แต่เพราะข้าเพิ่งฝันประหลาดมากเรื่องหนึ่งเลยรู้สึกกลัว”

“ฝันถึงอะไรหรือ” อินชื้อเห็นบุตรเวยมีได้สนใจเรื่องถูกถอนหมั้นจึงได้แต่ลอบ
ถอนใจอย่างโล่งอก

“ช่องต้องคี่ใหม่ทรงขึ้นครองราชย์ แล้วทรงถอดบรรดาศักดิ์ของท่านพ่อ...”

“ถอดบรรดาศักดิ์หรือ” บันเหิงติดตัวเต็มแรง “ช่องต้องคี่ใหม่ทรงเป็นใคร ยามนี้พวกเราไปจัดการหาเสียก่อน”

“จำไม่ได้แล้ว” บันฮั่วขบคิดอย่างตั้งใจครู่หนึ่ง “เหมือนจะทรงเป็นบุรุษที่ร้ายกาจยิ่ง”

“จำไม่ได้ว่าเป็นใคร แต่จำได้ว่าร้ายกาจมากเพียงใด” บันเหิงสบถคำหนึ่ง “แบบนี้เหลวไหลเกินไปแล้ว”

“ความฝันจะเป็นจริงได้อย่างไร ถ้าไม่ร้ายกาจแล้วจะเป็นช่องเต้ได้หรือ” อินซื่อตีหลังของบันเหิงทีหนึ่ง ไม่ให้เขาเถียงบันฮั่ว “ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องกลัว ความฝันไม่ใช่เรื่องจริง พวกเรายามนี้ก็ยังคงอยู่กับดีไม่ใช่หรือ”

“เสด็จยาของเจ้าเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ชั้นหนึ่ง ใครกล้าแตะต้องพวกเรากันเล่า” อินซื่อถึงกับอัญเชิญองค์หญิงหนึ่งเต๋อ ผู้ที่เป็นเสาหลักที่สำคัญที่สุดของสกุลขึ้นมาลอบประโลมบุตรี “ไม่กลัวจะถูกบรรพบุรุษท่านตำหนิหรือ”

“แต่ช่องต้องคี่ใหม่ไม่ใช่คนสกุลเจียงนี้เจ้าคะ” บันฮั่วกะพริบตาปริบๆ นัยน์ตาดมราวกับมีหมอกบางๆ ปกคลุม ดูแล้วให้รู้สึกน่าสงสารยิ่งนัก “ผู้ที่ขึ้นครองราชย์คนนั้นเป็นขุนนางในราชสำนักที่มีจิตใจซบซ้อนยากจะหยั่งถึง”

“อูย” อินซื่อลมหายใจสะดุด มองไปนอกประตูเวทหนึ่ง ยังดีที่ห่มว่มว และสาวใช้ออกไปกันหมดแล้ว เหลือแต่พวกนางสี่คนในห้องเท่านั้น “เรื่องนี้อย่าได้พูดสู่สมสู่หม้าเสีย”

บันฮั่วรู้ดีว่ามารดาไม่มีทางเชื่อความฝันของนางอย่างแน่นอน แท้จริงแม้แต่นางเองยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง “ในฝันข้าถูกคนถอนหมั้น ปรากฏว่าพอข้าตื่นขึ้นมา ก็ถูกคนสกุลเลื่อนถอนหมั้น ดังนั้น...ถ้าเกิดเป็นจริงขึ้นมาจะอย่างไรเจ้าคะ”

“ถ้า...ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไรดี” บันหวายที่ไม่เอาถ่านมาตั้งแต่เล็กจนโต มองอินซื่ออย่างเคร่งเครียด “สุหยิน เช่นนั้นพวกเราลอบหาที่ซ่อนเพชรนิลจินดากันดีหรือไม่”

“ท่านพ่อ เหตุใดถึงเชื่อคำพูดของท่านพี่ ท่านพี่ถูกถอนหมั้นตั้งกี่ครั้งแล้ว แล้วเพราะเรื่องนี้ก็เลยเชื่อว่าความฝันของนางจะเป็นจริง แบบนี้ไม่น่าหัวเราะเกินไปหรือ” บันเหิงโบกไม้โบกมือ “ท่านพี่ ท่านพี่คิดให้ดีกว่าในฝันยังมีเรื่องใหญ่อะไร

เกิดขึ้นอีกบ้าง”

“นำตบปากนั้ก” บันฮั่วยี่นนี้่วไปจิ้มหน้าผากของบันเหิง กำไลหยกโลหิตสีแดงสดที่มีค่าควรเมืองไหวไปมาอยู่ที่ข้อมือของนางจนบันเหิงตาลาย

“ขอคิดก่อน” บันฮั่วตั้งมือกลับ สางเส้นผมที่พันกันยุ่งของตนเอง “ขอคิดดูก่อน”

บันหวายมองบุตรอย่างเคร่งเครียด ในใจหวังว่าความฝันนี้จะไม่เป็นจริง

“จริงสิ ข้าจำได้ว่ายังเกิดเรื่องขึ้นในความฝันอีกเรื่องหนึ่ง หลังจากที่ข้าถูกถอนหมั้นไม่นาน เชี้ยฉีหลินตกม้าจนตาบอดข้างหนึ่ง” เพราะอีกฝ่ายหนีไปกับผู้อื่นทำให้นางต้องอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง ดังนั้นบันฮั่วจึงจำเรื่องนี้ได้อย่างแม่นยำสะใจนั้ก

“สมกับที่เป็นบุตรของข้าบันหวาย คนที่ทำผิดต่อเจ้า แม้แต่ในฝันก็ยังไม่ละเว้น” บันหวายลูบหนวดเคราด้วยความพึงพอใจ “เชี้ยฉีหลินคนนั้นไม่ใช่คนดีอะไร”

“ใช่” บันเหิงส่ายคางอยู่ด้านข้าง “ให้ข้าเจอหน้าครั้งหนึ่ง ข้าก็จะหาเรื่องมันครั้งหนึ่ง”

อินซื่อหัวเราะเสียงเย็น “แต่ละครึ่งเห็นเจ้าเป็นฝ่ายเสียเปรียบตลอด”

“ก็เชี้ยฉีหลินเรียนหนังสือมามาก มีแต่เรื่องเลวๆเต็มหัว แต่ละครึ่งเขาสามารถพูดจาจากด่าเป็นชาว แล้วข้าจะพูดเอาชนะเขาได้อย่างไร” บันเหิงหน้าจ้อย “แต่ข้าก็ไม่ได้เสียเปรียบอะไร ถึงปากเขาจะร้ายกาจเพียงใด ข้าก็ไม่เจ็บไม่คัน แต่ถ้าเขาถูกข้าต่อยเข้า อย่างไรก็ต้องเจ็บ”

ตรรกะของบันเหิงคือ การถูกคนด่าถูกคนว่าไม่มันว่าเสียเปรียบ แต่ถูกคนต่อยถูกคนตีถึงจะเรียกว่าเสียเปรียบ ชื่อเสียงอะไรพวกนี้ท่านโหวนน้อยอย่างบันเหิงเห็นว่าเป็นประดุกเมฆน้อยที่ลอยอยู่บนฟ้าโน่น

“ลูกรัก ในฝันของเจ้า เชี้ยตัวร้ายตาบอดหรือ” บันหวายก็เหมือนบันเหิงที่ไม่สนใจชื่อเสียงอะไรทั้งสิ้น เพราะตั้งแต่เล็กจนโต มีคนเอ่ยชมเขาแทบจะนับคนได้

“วันถัดมาหลังจากเสียนอวี้อาถอนหมั้นเจ้าคะ”

“ท่านบัว เมื่อครูป่าวเห็นป่าวรับใช้ของจวนจิ้งถึงโหวอยู่นอกประตูจวนขอรับ”

“พวกนั้นคิดจะทำอะไรอีก” จงผิงบัวได้ยินคำว่า ‘จิ้งถึงโหว’ สามคำนี้ก็ให้รู้สึกปวดหัวตบๆ ขึ้นมาทันที ชีวิตนี้สิ่งที่ทำให้เขานึกเสียใจมาจนถึงยามนี้ก็คือ ตอนนั้นหัวบวมน้ำถึงกับขอหม่นหมายบุตรีของจิ้งถึงโหว ทำให้เสียจนยามนี้คนของจิ้งถึงโหวต้องมาหาเรื่องที่จวนของเขาอยู่เป็นประจำ ถ้าเกิดเจอสกุลที่รักหน้าตารักศักดิ์ศรี ต่างฝ่ายต่างเห็นแก่หน้ากันและกัน ปล่อยให้เรื่องผ่านไปเงียบๆ ย่อมไม่มีทางหาเรื่องก่อกรวนกันซึ่งหน้า แต่คนของจวนจิ้งถึงโหวกลับไม่ใช่เช่นนั้น จิ้งถึงโหวไม่มีเรื่องอะไรก็มักจะหาเรื่องงัดข้อกับเขาอยู่เสมอ บุตรชายของจิ้งถึงโหวก็มักจะมาหาเรื่องก่อความรำคาญใจให้เสียฉันทินอยู่เนืองๆ บางครั้งถึงกับลงไม้ลงมือ ทำตัวไม่สมกับเป็นผู้มีวิชาความรู้แม้แต่น้อย

“ป่าวไม่รู้ขอรับ” เด็กรับใช้ที่นำเรื่องมารายงานส่ายหน้าอย่างงงงัน “เขานั่งยองอยู่ไม่ห่างจากประตูใหญ่ของจวน ไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น”

“ตั้งแต่เจ้านายไปจนถึงป่าวรับใช้จวนนี้สมองพิการกันทั้งนั้น” จงผิงบัวสะบัดเสียงอย่างไม่พอใจ “ปล่อยให้พวกเขาไป พวกนั้นมีหรือจะกล้าบุกเข้ามาก่อกรวนถึงในจวน”

เด็กรับใช้คิดในใจว่า สองปีก่อนจิ้งถึงโหวพาป่าวรับใช้กลุ่มหนึ่งมาฟังประตูหน้าจวนจนยับเยินมิใช่หรือ หลังจากเรื่องนี้ไปถึงหูของฮ่องเต้ สุดท้ายเพราะ

มารดาของจิ้งถึงโหวเป็นถึงองค์หญิงใหญ่ ฮ่องเต๋อดูคำสั่งสอนจิ้งถึงโหวอย่างไม่เจ็บไม่แสบอยู่ไม่กี่ประโยคก็ปล่อยตัวกลับไป ทำให้นายท่านล้มป่วยลงจากเตียงไม่ได้ นานกว่าครึ่งเดือนด้วยความโกรธจัด

ในสายตาของจงผิงบัว จิ้งถึงโหวเป็นคนประหลาดที่เรียกได้ว่าร้ายปีจะมีให้เห็นสักคนในเมืองหลวง เป็นคนที่ทำอะไรเอาแต่ใจ ไร้สาระ หน้าไม่อายุ ทั้งบิดาทิ้งบุตรชายเป็นเหมือนกันหมด...อาศัยว่าตนเองเกี่ยวข้องกับเชื้อพระวงศ์ วันๆเอาแต่เที่ยวเล่นสนุก เลี้ยงแมวเลี้ยงสุนัข หาสาระอะไรไม่ได้ เขาอยู่มากหลายสิบปียังไม่เคยเห็นพ่อลูกที่ไร้อย่างเช่นนี้มาก่อน

ทั้งบิดาทิ้งน้องชายเป็นเช่นนี้แล้ว บุตรีจะดีไปกว่ากันสักเท่าใด

เหลวไหลไร้สาระกันทั้งครอบครัว

ขณะที่จงผิงบัวก่นด่าจิ้งถึงโหวสองพ่อลูกอยู่ในใจ พ่อบ้านวังเข้ามาอย่าง รื้ออรน

“ท่านบัว เกิดเรื่องแล้วขอรับ”

หัวข้อสนทนาใหม่ในหมู่สตรีชั้นสูงและคุณหนูลูกผู้ดีทั้งหลายกลายเป็น บุตรชายคนรองของจงผิงบัวซึ่ม้าอยู่ดี ๆ กลับตกม้าอย่างคาดไม่ถึง นัยน์ตากระแทก ก้อนหินจนตาบอด แขนไม่เป็นอะไร ขาก็ไม่เป็นอะไร แต่อยู่ดี ๆ ตาบอดเสีย อย่างนั้น คิดดูสิว่าเป็นโชคแบบใดกัน

คนที่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่นพลันนึกขึ้นได้ว่า คนผู้นั้นเคยหมั้นหมายกับท่านหญิง ของจิ้งถึงโหวเมื่อสี่ปีก่อน ต่อมาการหมั้นหมายถูกยกเลิก แต่ก็นับว่าเคย เกี่ยวข้องกันมาพักหนึ่ง คงไม่ใช่ถูกดวงชะตาของท่านหญิงปั่นข่มเอาหรอกนะ มิเช่นนั้นคุณชายที่ซึ่ม้าชำนาญจู่ ๆ จะตกจากหลังม้าได้อย่างไร

เมื่อมีคนปากใจเชื่อเช่นนี้จะต้องหาเหตุผลที่เกี่ยวข้องมาสนับสนุน จากนั้น สรุปรื่องราวอย่างมั่งง่ายและนุ่มนวล

เช่นท่านหญิงปั่นมีดวงชะตาพิฆาตสามี่

ทั้งที่สองสกุลถอนหมั้นกันไปแล้วตั้งแต่สองปีก่อน จงผิงบัวเองกำลัง เตรียมหาคู่หมั้นคนใหม่ให้เซี่ยฉีหลิน ยามนี้เมื่อเซี่ยฉีหลินเกิดเรื่อง ยังมีคนลาก เอาท่านหญิงปั่นมาเกี่ยวข้องกับได้

“นำโมโหนัก นำโมโหนัก” ปันเหิงกลับมาจากข้างนอกด้วยอาการโมโหหัวฟัด-หัวเหวียง เขาเดินวนไปวนมาอยู่ในจวนไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ “คนพวกนั้นพูดจาเหลวไหล เชี่ยเจ้าเล่ห์ตักมาตบอดเกี่ยวอะไรกับท่านพี่ข้าด้วย ไม่ใช่ท่านพี่ข้าผลึกเขาตักมาลึ้กหน้อย ดวงพิฆาตสามีอะไรกัน เขายังไม่ได้เป็นสามีของพี่สาวข้าหน้าไม่อายแท้ๆ”

“มนุษย์เราโง่เขลาทั้งสิ้น” ปันฮั่วสวมเสื้อผ้างดงามหรูหรา ประดับศิระชะด้วยดอกไม้ประดิษฐ์ที่ปีนี้เพิ่งออกใหม่จากวังหลวง เดินมายังเรือนของน้องชายพร้อมสาวใช้ติดตามเป็นพรวน “ที่พวกนั้นสนใจไม่ใช่ข้อเท็จจริง แต่เป็นคนที่สามารถนินทาได้ต่างหาก เจ้าโมโหโโสคำพูดของพวกเขาโง่เขลาเหล่านี้ ไม่เท่ากับโมโหเปล่าเช่นนั้นหรือ”

“ข้าโมโหแทนใครกันเล่า” ปันเหิงนั่งแปะบนเก้าอี้โบกมือไล่บ่าวรับใช้ในห้องออกไป กลืนน้ำลายก่อนเอ่ยว่า “ฝันของท่านพี่...เป็นจริงแล้ว”

ปันฮั่วนั่งลงข้างกายเขา ยกมือข้างหนึ่งทำคางพลางถอนหายใจ “ห้าปีหลังจากนี้ เจ้าก็ไม่ใช่ท่านไหนแล้ว”

“ท่านพี่ก็ไม่ใช่ท่านหญิงแล้ว” ปันเหิงปรายตาดูเครื่องประดับงดงามมีค่าบนตัวพี่สาว “ท่านพี่ว่าพวกเราสมควรทำอย่างไรดี”

สองพี่น้องได้แต่มองหน้ากันด้วยความงงงัน

“ลูกพ่อ” ปันหวายเดินเข้ามาโอบหน้าซุ่มเหงื่อ อุ่มภาพวาดเข้ามาทักใหญ่ “เจ้าดูซิว่าคนใดที่ดูแล้วมีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นที่นั่น”

ท่านนั่นคือท่านไหนมีแต่คนสกุลปันทั้งสิ้นที่นั่นที่รู้ดี ไม่มีใครกล้าเอ่ยออกมา

“นี่คือเสนาบดีขวา ลือฉงไ่” ปันหวายคลี่ภาพวาดออก ชี้ไปยังตาแก่รูปร่างเล็กผอมในภาพ “คนผู้นี้มาจากครอบครัวยากจน ไร้ชื่อเสียง...ดูไปแล้วคล้ายจะภักดีต่อฝ่าบาทยิ่ง...แต่...คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ คิดว่าเป็นเขาหรือไม่”

“ไม่ใช่ตาแก่ผู้นี้” ปันฮั่วปรายตาดูแวบเดียวก็ส่ายหน้า “คนผู้นี้ไม่น่าเกลียดอย่างนี้”

“ท่านพี่จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าคนในฝันมีหน้าตาอย่างไร” ปันเหิงเอ่ยอย่างอด

ไม่ได้ “แล้วเหตุใดถึงรู้ว่าเขาหน้าตาดีเล่า”

“ความรู้สึกของสตรี บุรุษอย่างเจ้าไม่มีทางเข้าใจ” บันฮั่วเหือบตา “คนต่อไป”

“คนนี้เป็นเสนาบดีชาย เขียนฮุย มีหลายครั้งที่เขาไม่เห็นด้วยกับฝ่าบาท”
“ไม่ใช่”

“โจวปิงอัน หัวหน้าเจ้ากรมทั้งหก”

“ไม่ใช่เช่นกันเจ้าคะ”

“ผู้ล่อ เจ้ากรมกลาโหม”

ดูภาพวาดไปมากกว่าครึ่ง บันฮั่วยังคงมีท่าทางเพียงอย่างเดียวนั่นก็คือ
ส่ายหน้าและส่ายหน้า นางส่ายหน้าไม่หยุด

“นี่เป็นขุนนางที่เรียกได้ว่ามีอำนาจแท้จริงในราชสำนัก” บันหวายมอง
ภาพวาดที่ถูกโยนเกลื่อนพื้น สีหน้ายุ่งยากใจ “ท่านอ่องกับจวินอ่องที่เป็น
เชื้อพระวงศ์ล้วนแต่สกุลเจียง ต้องไม่ใช่แน่ แล้วจะเป็นใครกันนะ”

บันฮั่วคลี่ภาพที่อยู่ตรงหน้าออกมาม้วนหนึ่ง เป็นภาพของบุรุษที่ยังหนุ่ม
อยู่มาก แต่งกายหรูหรา เรียบร้อย ดูแล้วงามสง่ายิ่งนัก

“ผิดแล้ว ผิดแล้ว” บันหวายชิงภาพในมือของนางมา “พวกนี้เป็นภาพ
ของคุณชายสกุลอื่นที่ยังไม่มีครอบครัว ไม่ทันระวังเลยปนม้าด้วย”

“ท่านพ่อ คนผู้นี้ท่านพ่ออย่าคิดไปเลยเจ้าคะ” บันฮั่วมิได้ขัดขวางบิดาที่ตั้ง
ภาพจากมือของนางไป “สาวน้อยมากมายในเมืองหลวงจ้องเขาตาเป็นมัน จะหา
สามีเช่นนี้ดูจะเหนื่อยใจไม่น้อย”

“ก็แค่พิจารณาดูจะเป็นอะไรไป” บันหวายหัวเราะเจ้าเล่ห์ “ลูกชมชอบบุรุษ
หน้าตาดีไม่ใช่หรือ คนผู้นี้เหมาะสมตามมาตรฐานของเจ้า”

“คิดถึงอีกห้าปีที่เราจะต้องใช้ชีวิตอย่างลำเค็ญแล้ว ถึงบุรุษหน้าตาดี
เพียงใดก็มีอาจทำให้ห้าวันไหว้ได้อีก” บันฮั่วพุบหน้าลงกับโต๊ะด้วยท่าทางเศร้า
สลด “ถึงอย่างไรอีกห้าปีจากนี้ข้าก็ออกเรือนไม่สำเร็จอยู่ดี”

*ได้แก่ กรมมหาดไทย กรมกลาโหม กรมโยธา กรมคลัง กรมราชทัณฑ์ และกรมพิธีการ

บ้านเหิงตบหลังนางเบาๆ ด้วยความเห็นใจ “ท่านพี่ ท่านพี่หาบุรุษไปเลี้ยง ที่จวนนอกเมืองสักหลายคนก็แล้วกัน ชีวิตคนเรารู้สึก ถึงอย่างไรสมควร หาความสุขไว้ก่อน”

เพราะไม่ว่าจะเป็นองค์หญิงที่เป็นธิดาของฮ่องเต้หรือองค์หญิงที่เป็นนัดดาของฮ่องเต้ล้วนเลี้ยงดูชายหนุ่มเอาไว้ไม่น้อย

บ้านฮั่วไม่คิดจะสนใจเขา โลกนี้มีบุรุษหน้าตาดีอยู่มากมาย ทว่าบุรุษที่ทั้งหน้าตาดีและบุคลิกดีนั้นน้อยยิ่งนัก ส่วนใหญ่คนประเภทนี้จะมีฐานะทางสังคมถึงไม่มีฐานะทางสังคมอะไรก็ถูกบรรดาคองค์หญิงทั้งหลายพาตัวไปหมดแล้ว ไฉนเลยจะตกมาถึงมือนาง

เห็นบ้านฮั่วดูไร้ชีวิตชีวา บ้านเหิงตัดสินใจเล่าเรื่องโชคร้ายของเซี่ยฉีหลินเพื่อให้ นางอารมณ์ดี “ตอนที่เซี่ยหลายใจถูกห้ามกลับบ้าน ได้ยินว่าเลือดออกจหน้าตา ครึ่งซีกดูไม่ได้เซียว สภาพยามนั้นเรียกได้ว่า ชีๆ คนหลายใจอย่างเขาสมควร มีจุดจบเช่นนี้”

“ตาบอดเช่นนี้คงมีผลต่อหน้าตาไม่น้อย น่าเสียดายจริงๆ” บ้านฮั่วถอนหายใจแผ่วเบา นิ้วมือขาวนวลเป็นลำเทียนของนางเคาะโต๊ะเบาๆ “แต่ก็ดีแล้ว”

“ข้าทนกับคนประสาทผู้นี้มานานแล้ว ตนเองหนีไปกับหญิงฉนิกาแล้วก็แล้วไปสิ พอถูกจับตัวกลับมา เห็นหน้าข้าที่ไรท่าทำราวกับอยากจะพูดอะไร แต่ก็ไม่พูดสักที น่ารังเกียจยิ่งนัก คิดว่าต้องเป็นเขาเท่านั้นข้าถึงจะแต่งด้วยหรือ หน้าใหญ่เสียเพียงนั้น เหตุใดไม่ไปทูลขอพระราชทานองค์หญิงเสกสมรสด้วยเลยเล่า”

“เพราะฐานะของเขาไม่ดีพอนะสิ” บ้านเหิงขัดคำพูดของพี่สาว “แม้สกุลเขา จะได้รับบรรดาศักดิ์ก็จริง แต่พื้นเพดั้งเดิมมาจากครอบครัวยากจน ไร้ชื่อเสียง องค์หญิงที่ทรงเป็นเชื้อพระวงศ์มีหรือจะถูกพระทัย”

“บุรุษที่เหล่าเชื้อพระวงศ์ยังไม่ถูกใจ แต่กลับถอนหมั้นข้า จงมือหนีไปกับหญิงฉนิกา เรื่องแบบนี้พูดออกไปคิดว่าได้หน้ามากเช่นนั้นหรือ” บ้านฮั่วค่อนข้างเหิงอย่างไม่พอใจ “ช่างเถิด ถึงอย่างไรพวกเราก็ต้องถูกฮ่องเต้องค์ใหม่ทรงถอดบรรดาศักดิ์ไม่ช้าก็เร็ว ยามนี้จะกินก็กิน จะดื่มก็ดื่ม แล้วลอบหาทางทำการค้า

สักอย่าง ยามนี้ใช้ชีวิตอย่างมีหน้ามีตาได้นานเท่าใดก็ใช้ให้นานเท่านั้น”

วันนี้มีสุราก็เม้าวันนี้ ใช้ชีวิตให้เต็มที่ ด้วยสติปัญญาของคนสกุลบันที่มีเพียงน้อยนิดทำให้มีโอกาสคิดหาวิธีที่ดีได้

“เจ้าพูดได้ถูกต้อง” บันหวายพยักหน้าอย่างเข้าอกเข้าใจเป็นอันดี “พอจะไปซื้อพัดโบราณที่เห็นครั้งก่อน ก่อนนี้ท่านแม่ของพวกเจ้าไม่ให้ซื้อ ยามนี้คงไม่ขัดข้องอะไรแล้ว”

ถึงอย่างไรพวกเขาก็มีเงินทองมากมาย ยามนี้ไม่ใช่ให้หน้าใจ เมื่อถูกริบทรัพย์ก็คงไม่มีโอกาสได้ใช้แล้ว

เป็นจริงดังคาด เมื่อบันหวายไปขอเงินอินชื้อครั้งนี้ อินชื้อจึงตอบตกลงอย่างไม่ลังเล ทั้งยังให้เงินมากกว่าที่เขาขออีกสองพันตำลึง บอกให้เขาดูว่าถ้ามีของมีค่าหายากเหมาะสำหรับเด็กผู้หญิงก็ให้ซื้อกลับมาฝากบุตรด้วย

ชาวเมืองหลวงพลันพบว่า ระยะเวลาไม่ถึงโหว่ใช้เงินเมื่อเติบอย่างผิดสังเกตของเก่าโบราณหายากราคานับหมื่นตำลึงก็ยังซื้อโดยไม่ลังเลแม้แต่ร้อย ทุกคนต่างรู้ว่า จิ้งจิงโหว่ผู้นี้เป็นคนเหลวไหลไม่เอาถ่านอย่างยิ่ง แต่ในชีวิตของเขาแล้วสตรีอยู่เพียงสองคน คนหนึ่งก็คือมารดา องค์หญิงหนิงเต๋อหรือองค์หญิงใหญ่ อีกคนหนึ่งคืออินชื้อ สู่หยินของเขาเอง ปกติเงินทองที่มีติดตัวไม่เคยเกินห้าร้อยตำลึงเงิน

แต่ยามนี้จิ้งจิงโหว่กลับมีเงินจ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย ทำให้ผู้อื่นอดสงสัยไม่ได้ว่าเกิดปัญหาขึ้นระหว่างจิ้งจิงโหว่กับอินชื้อ อินชื้อคุมเขาไม่อยู่แล้ว

วันนี้ องค์หญิงอันเล่่อจัดงานเลี้ยงชมดอกเบญจมาศ เชิญหญิงสาวสูงศักดิ์และคุณหนูสกุลใหญ่ในเมืองหลวงมาร่วมงานไม่น้อย ในฐานะหลานสาวคนโตขององค์หญิงใหญ่ บันฮั่วยอมได้รับเชิญด้วยเช่นกัน

บันฮั่วชมชอบความสนุกสนานเฮฮาอยู่แล้ว ดังนั้นมีแต่สถานที่ที่มีผู้คนรวมตัวกันจำนวนมากเท่านั้นจึงจะทำให้ผู้คนเห็นเสื้อผ้าอาภรณ์หรือหาวลั้งการของนาง ช้านางยังมีใบหน้าที่ทำให้หญิงสาวส่วนใหญ่ริษยา หญิงสาวเหล่านั้นได้แต่เห็นแบบนิทานทางลับหลังว่ารูปโฉมของนางนั้นแม้จะงดงาม แต่ก็ไร้รสนิยม มีแต่

รูปโฉมภายนอก ภายในกลับว่างเปล่าไร้สมอง

เรื่องนี้นับชั่วรับฟังด้วยท่าที่ปกติ นั่นเพราะแม่ปากของหญิงสาวเหล่านี้จะดูแคลนเสื้อผ้าหุหุหรือนาง ดูแคลนความงามแต่ไร้สติปัญญาของนาง แต่ความชื่นชมและริษยาที่อยู่เฝ้าแวตเหล่านั้นไม่ว่าจะอย่างไรก็มีอาจปกปิดได้มิด

นางชอบกิริยาท่าทางที่เห็นได้ชัดว่าอิจฉาริษยานาง แต่ยังทำปากแข็งแสร้งทำเป็นดูแคลนนางยิ่งนัก

เพียงคิดถึงนัยน์ตาแต่ละคู่ที่เต็มไปด้วยความอิจฉา ชื่นชม และชิงชังเหล่านั้นแล้ว นางก็กินข้าวได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งชาม

“สตรีเราต้องโอ้อวด ไม่ใช่ทองยิ่งหนักยิ่งดี ของยิ่งวิจิตรงดงาม ยิ่งมีราคาต่ำลงจริงจะยิ่งดี ปกติสตรีนางอื่นเสียตายเป็นอภัยกษัตริย์ของมีค่าออกมาใช้ แต่ข้าสามารถนำมาใช้ นำมาโยนเล่น แบบนี้ถึงเรียกว่าโอ้อวด” บันฮั่ววาดรูปดอกโบตั๋นงดงามสะดุดตาที่กลางหน้าผาก จากนั้นมองตนเองในคันท้องอย่างพึงพอใจครู่หนึ่งก่อนหันหลังเอยกับสาวใช้ว่า “ดูไปดูมาดอกไม้ชนิดนี้เหมาะกับข้ามากที่สุด”

ยามนี้กำลังนิยมวาดรูปดอกเหมย ดอกบัวประดับหน้าผาก คุณหนูลูกผู้ดีทั้งหลายมักจะหัวเราะเยาะว่าดอกท้อหรือดอกโบตั๋นไร้รสนิยม คนอย่างนางก็เป็นคนไร้รสนิยมเช่นนี้

ดอกโบตั๋นดีจะตาย ทั้งสูงศักดิ์ทั้งงดงาม ดอกเหมยที่ดูเหี่ยวแห้งเช่นนั้น มีหรือจะสู้ได้

องค์หญิงอันเล่ เป็นธิดาองค์โตที่ยิ่งใหญ่โตปรดมากที่สุด เจ็ดปีก่อนนางเสกสมรสกับบุตรีชายคนโตของสกุลหวังที่เก่าแก่ ทั้งสองใช้ชีวิตอย่างมีความสุขตามประสาสามีภรรยาได้ระยะหนึ่ง ต่อมา ราชบุตรเขยหวังกลับไปมีอยู่นอกตำหนัก สร้างความแค้นใจให้องค์หญิงอันเล่จนถึงกับใช้แส้ฟาดเขาแล้วไล่ออกจากตำหนัก

ตอนนั้นเรื่องนี้กระจายไปทั่วเมืองหลวง ภายหลังยุติลงเพราะการตายของราชบุตรเขยด้วยตกม้าตาย เคยมีคนพูดกันว่าสาเหตุการตายของราชบุตรเขยดูมีเงื่อนงำ แต่ไม่ว่าใครก็หาหลักฐานไม่พบ อีกทั้งต่อมาสกุลหวังตกต่ำ จึงไม่มีคนกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก อย่างมากก็ลอบรำพึงรำพันกันลับหลังเท่านั้นว่า สิ่งที่มีพิษร้ายกาจที่สุดก็คงหนีไม่พ้นจิตใจของสตรี แต่ใครใช้ให้ราชบุตรเขยหวังไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง แต่งให้องค์หญิงทั้งที่ยังกล้าทำตัวเหลวไหลอยู่ข้างนอก เท่ากับรันทาที่ตายเอง

ครั้นราชบุตรเขยตายแล้ว องค์หญิงอันเล่ไม่คิดจะแต่งงานใหม่ นางเลี้ยงคณะดนตรีคณะละครกลุ่มใหญ่ไว้ให้ความบันเทิงอยู่ที่ตำหนักนอกเมือง หน้าซ้ายังเชื่อเชียวหญิงสาวสูงศักดิ์ในเมืองหลวงมาขี่ม้าตีคลี เล่นการละเล่น นับได้ว่าเป็นหนึ่งในตัวแทนของสตรีเสเพลในเมืองหลวงโดยแท้

ครั้งนี้อองค์หญิงอันเล่จัดงานชมดอกไม้เบญจมาศ บรรดาหญิงสาวที่ได้รับเชิญล้วนแต่ให้เกียรติมาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง ตำหนักนอกเมืองจึงครึกครื้น

ภายในเวลาอันรวดเร็ว

“พวกเจ้าเห็นท่านหญิงบ้านหรือไม่”

“ไม่เห็นพะคะ คิดว่าวันนี้นางคงไม่น่าจะมา”

“เพราะเหตุใด”

“ได้ยินว่าเส้นทันฮวาไปถอนหมั้นที่จวนจึงถึงโหวเมื่อหลายวันก่อน วันนั้นเขายังถูกจิ้งจิงโหวไล่ต้อออกมา มีคนเห็นกันไม่น้อยทีเดียวพะคะ”

หญิงสูงศักดิ์เหล่านี้วันๆ ไม่มีอะไรทำ เมื่อใดที่จับกลุ่มกันย่อมหนีไม่พ้นการซุบซิบนิทานเรื่องของคนอื่น บันฮั่ว ‘ถูกถอนหมั้นอีกแล้ว’ เป็นหัวข้อสนทนาที่พวกนางให้ความสนใจยิ่งในยามนี้

“ถ้าข้าเป็นนาง ไม่มีหน้าออกมาร่วมงานเลี้ยงหรือก” เชี่ยวห่วนอวี๋ น้องสาวของเชียวฉีหลินใช้ผ้าเช็ดหน้าซับมุมปากเบาๆ กระซิบกับคนที่นั่งข้างกายว่า “สกุลนั้นพ้นเพื่อนกันทั้งสกุล ใครกล้าแต่งด้วยคนนั้นก็ช่วยแท้ๆ”

คนที่นั่งข้างกายนางคือสื่อเพยเซียน นางเป็นบุตรของเสนาบดีขวา ไม่เพียงมีรูปโฉมงดงามโดดเด่น ยังได้ชื่อว่าเป็นหญิงสาวที่มีความสามารถยิ่งในเมืองหลวง แม้แต่ไท่เฮายังเคยรับสั่งชมมาแล้ว

สื่อเพยเซียนมีนิสัยเย็บขริม ผู้ที่คบหาเป็นสหายกับนางได้นั้นมีไม่มาก เชี่ยวห่วนอวี๋เป็นหนึ่งในนั้น นางไม่ชอบนิสัยขี้อวดของบันฮั่ว ดังนั้นเมื่อได้ยินเชี่ยวห่วนอวี๋เอ่ยถึงจิ้งชมวดคิ้วน้อยๆ “ช่างเถิด นางเป็นสาวเป็นนาง ถูกถอนหมั้นสามครั้งไม่ใช่เรื่องดีอะไร พวกเราอย่าพูดถึงเลย”

“ถึงพวกเราจะไม่พูด แต่คนอื่นก็ต้องเอาไปพูดอยู่ดี” เชี่ยวห่วนอวี๋นึกถึงพี่ชายของตนเองแล้ว สองมือบิดผ้าเช็ดหน้ากล่าวต่อว่า “หากไม่ใช่เพราะนางมีดวงพิฆาต พี่รองของข้าจะได้รับบาดเจ็บที่นัยน์ตาได้อย่างไร”

การรับคนเข้าเป็นขุนนาง แทบไม่เคยปรากฏว่ารับผู้ที่นัยน์ตาพิการเข้าเป็นขุนนางมาก่อน บัดนี้พี่ชายของนางตาบอดข้างหนึ่ง ไม่เพียงรับราชการไม่ได้ แม้แต่เรื่องการแต่งงานก็พลอยย้ายไปด้วย ทุกวันนี้มารดาของนางมีแต่น้ำตาอาบหน้า นางมีอาจนอยู่ในบรรยาการศิวัดัดเครื่องเครื่องที่บ้าน จึงหลบมาผอนคลายที่นี่

คนเรามักชอบโยนความผิดให้ผู้อื่น เชี่ยวหัว่นอวีไม่สนใจว่าค่าเล่าเรียนเรื่องดวงพิฆาตนั้นจะจริงหรือเท็จ แต่เพราะนางไม่ชอบท่าทางหยิ่งจองทองของปันฮั่ว เป็นทุนเดิม เมื่อได้กล่าวโทษปันฮั่วจึงทำให้นางรู้สึกสบายใจขึ้นมา

สื่อเพยเซี่ยนฟังเจียบๆ ไม่ได้พูดอะไร นางยอมไม่เอ่ยถึงเหตุการณ์วันนั้น ว่าที่เซี่ยฉีหลินเกิดเรื่อง เพราะเขาคิดจะมอบบทกวีเล่มหนึ่งให้นาง

ปันฮั่วลงจากรถม้า นางกำนัลและบ่าวรับใช้ที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูตำหนักต่างกรูกันเข้ามาต้อนรับ ไม่ว่าจะหญิงสาวคนอื่นจะมองท่านหญิงปันฮั่วนี้อย่างไร แต่บ่าวไพร่อย่างพวกนางยอมต้องรับใช้ท่านหญิงผู้นี้เป็นอย่างดี ก็ใครใช้ให้นางมีใบหน้าที่งดงาม มีปากที่ช่างจำรรจจา ช่างพูดเสียดจนไม่ว่าจะช่องเต้หรือฮองเฮาล้วนแต่โปรตนางทั้งสิ้นแล้ว

“คารวะท่านหญิง ท่านหญิงมาแล้ว องค์หญิงประทับรอท่านอยู่ด้านใน บ่าวจะนำทางให้เจ้าค่ะ”

ปันฮั่วชอบให้คนมาห้อมล้อมราวกับดาวล้อมเดือน นางคลี่ยิ้มสดใสกลางยี่นเงินเม็ดเล็กให้นางกำนัลที่บอกว่าจะนำทางให้นาง “ไปกันเถิด ดอกเบญจมาศของเสด็จพี่อันเลื่องดังมากกว่าจวนอื่นอยู่แล้ว ข้าจะไม่มาได้ยังไง”

“ขอบคุณท่านหญิงเจ้าค่ะ” นางกำนัลที่ได้รับเงินรางวัลยิ้มหน้าบานเสียยิ่งกว่าเดิม “ท่านเดินไปทางนี้ ระวังบันไดนะเจ้าค่ะ”

“ไม่เห็นสนุกเลย” องค์หญิงอันเล่อดิตเพชรพลอยในถาดกลางกวาดตามองบรรดาคุณหนูสกุลใหญ่ที่วางท่าสง่างาม สงบเสงี่ยมในสวน แล้วหันหน้าไปถามนางกำนัลใหญ่ข้างกาย “ฮั่วฮั่วยังไม่มาอีกหรือ”

“องค์หญิง ท่านหญิงปันฮั่วยังไม่ถึงเพคะ” นางกำนัลใหญ่นึกถึงข่าวลือในเมืองหลวงเมื่อหลายวันก่อน แต่มีกลิ่นเล่าต่อเบื้องพระพักตร์ “คิดว่าคงจะอยู่ระหว่างทางเพคะ”

ขณะสองนายบ่าวคุยกันอยู่นั้น พลันมีเสียงหัวเราะพูดคุยของสตรีดังมาจากด้านนอก สตรีในชุดราชสำนักงดงามตระการตา มีหญิงงามชนบทซ้ายคน

ชาวคนเดินหัวเราะตรงมาทางนี้

“ข้าก็ว่าแล้ว นอกจากนางใครจะสร้างความครีกรึ้นได้ถึงเพียงนี้” รอยยิ้มขององค์หญิงอันเล่ล่อเจิดจ้ามากกว่าเดิมหลายส่วน นางลุกขึ้นเดินตรงไปหาผู้มาใหม่ “เออะ เออะ เจ้านี่ชอบหยอกเด็ก ๆ ของข้าอยู่เรื่อย พอถึงเวลาข้ายกที่ทานหญิงปัน ชาวที่ทานหญิงปัน สีม้าคนนี่ไปเลย”

“เสด็จพี่” ปันฮั่วปล่อยมือจากหญิงงามข้างกาย ยอบกายคำนับ องค์หญิงอันเล่ล่อประคองปันฮั่วไว้ทันที “ไม่ต้อง ๆ คนคำนับข้ามีเยอะเยอะ ขาดเจ้าเพียงคนเดียวก็ไม่เป็นไร”

“พวกเราไม่พบหน้ากันเกือบครึ่งเดือน อย่างน้อยก็ต้องมีพิธีรีตองกันบ้างเพคะ” ปันฮั่วจูงมือองค์หญิงอันเล่ล่อเข้าไปในสวน เพิ่งย่างเท้าเข้าไปนางก็รู้สึกได้ถึงสายตาดันไม่ถนัดที่พุ่งมายังร่างของนาง นางแตะปิ่นไหวข้างศีรษะ คล้ายมีดวงมาบาดตาให้บรรดาหญิงสาวที่มองตรงมา

ในเมื่อพวกนางอยากมอง ก็จะทำให้มองจนพอใจ

กระโปรงที่ปันฮั่วสวมวันนี้เป็นผ้าตัวนพระราชนานจากวังหลวง บ้ายหยกที่ห้อยติดตัวนั้นเป็นหยกโลहितล้ำค่าที่แม้มีเงินทองมากมายก็มีโอกาสซื้อได้ เรียกว่าตั้งแต่ศิระระจรตบปลายเท้ามีแต่ของมีค่างดงามอย่างหาที่เปรียบมิได้ นางแต่งตัวอย่างตั้งใจนานถึงครึ่งวัน ถ้าไม่มีใครมองเลยมีเท่ากับเสียเวลาเปล่าหรือ

เชี่ยห่วนอวีเห็นท่าทางใส่โอหังของปันฮั่วแล้ว หน้าตาบิดเบี้ยวเล็กน้อยที่ชายนางนัยน์ตาพิการข้างหนึ่ง แต่ปันฮั่วกลับยิ้มแย้มแจ่มใส แต่งกายงดงามเจิดจรัสอยู่ที่นี้ ความแค้นใจที่นางมี ไม่ว่าจะอย่างไรก็มีจากล้ากลืนลงไป

นางเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่านแม่มักลอบตำสตรีนางคนหนึ่งที่ลับตาคนว่านางแพศยา เพราะมีแต่คำคำนี้เท่านั้นที่จะสามารถระบายความโกรธแค้นในใจได้อย่างดี

ตำแหน่งองค์หญิงอันเล่ล่อมีแต่หญิงงาม สุราหอมหวาน และอาหารรสเลิศ มีหญิงสาวสูงศักดิ์มากมายนั่งอยู่เต็มสวน ฟังนักดนตรีบรรเลงดนตรีไปพร้อมกับวาดภาพ แต่งกลอนนับว่าสนุกสำราญยิ่งนัก ปันฮั่วไม่สนใจว่าเรียนเขียนอ่าน นางไม่นิยมการแต่งกลอนหรือวาดภาพ มีแต่ปากของนางที่เก่งกาจ เพียงชิมคำเดียว

ก็สามารถแยกแยะได้ว่าของที่กินเป็นอย่างไร เป็นของเก่าเก็บหรือของเพิ่งทำใหม่

“สุรานี้เป็นของหมู่บ้านด้านล่างส่งมาให้ รสชาติเป็นอย่างไรบ้าง” องค์หญิงอันเล่อให้ปันฮั่วชิมสุราผลไม้ที่ได้มาใหม่

“ใช้ได้เพคะ” ปันฮั่วชะงักหน้าไปไกลองค์หญิงอันเล่อพลางกระซิบเบาๆ “ทอดพระเนตรเซี่ยห่วนอวี้อีกเพคะ นางถลิ่งตาใส่หม่อมฉันจนลูกตาแทบจะหลุดออกมาแล้วเพคะ”

“เป็นอะไรไป พวกเจ้าสองคนไม่ได้เล่นด้วยกันหรือ” องค์หญิงอันเล่ออายุมากกว่าปันฮั่วเจ็ดปี สำหรับนางแล้ว แทบจะบอกได้ว่าเห็นปันฮั่วโตมากับตาดังนั้นย่อมใกล้ชิดกับปันฮั่วมากกว่า

“หม่อมฉันเคยคบหากับนางเสี่ยวไถนเพคะ” ปันฮั่วจิบสุราผลไม้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อยว่า “นางชอบแต่งกลอน วาดภาพ ทำอะไรก็เจียบๆ หิมๆ องค์หญิงทรงรู้ว่าหม่อมฉันชอบอ่านหนังสือกับเขาเสี่ยวไถน”

“เจ้าอย่าต่อว่านางเลย หากไม่ใช่เซี่ยฉีหลินหนีไปกับหญิงอื่น นางคงมีศักดิ์เป็นน้องสามีของเจ้าไปแล้ว”

“ใครอยากจะแต่งให้บุรุษตาบอดกันเล่าเพคะ” ปันฮั่วเอ่ยเสียงขึ้นจมูกอย่างขัดใจ ทั้งนางแล้วหนีไปกับหญิงคนึงกา เขาไม่ยอมแต่งให้นางที่เป็นถึงท่านหญิงเป็นธิดาของจิ้งจิงโหว เท่ากับทำให้นางอับอายขายหน้า “ยังดีที่ตอนนั้นเขาหนีไปกับผู้อื่น มิเช่นนั้นหม่อมฉันคงต้องอยู่กับคนเจ้าชู้ตาบอดข้างหนึ่งไปตลอดชีวิต”

ที่จริงนางเคยมีความรู้สึกดีๆ ให้เซี่ยฉีหลิน นั่นเพราะเขามีหน้าตาหล่อเหลา ซ้ำยังรู้จักพูดจาเอาอกเอาใจ ตอนนั้นนางยังอายุน้อย ไม่ประสา จึงให้บิดามารดา ยอมรับการสู่ขอ

ต่อมานางถึงเข้าใจว่า การหลงเชื่อคำพูดของบุรุษ สู้ให้เชื่อว่าเจอดีตอนกลางวันแสกๆ ยังดีกว่า คราวแรกที่เขาสู่ขอนางทั้งอ่อนโยนทั้งเอาใจสารพัด เมื่อหนีไปกับผู้อื่น ยังทำทวารกับว่าตอนนั้นเขายังไม่รู้ประสีประสา ยามนี้ถึงได้พบรักแท้เข้าแล้ว

ยังจะมีเซี่ยห่วนอวี้อีกคน ตอนนั้นพี่ชายของเซี่ยห่วนอวี้อยกเลิกการหมั้นหมาย สร้างความอับอายขายหน้าให้นาง ยามนี้ยังมีหน้ามามองนางด้วย

ความเกรี้ยวกราด สงสัยสมองจะมีปัญหา

“ท่านหญิงปັນ ทุกคนกำลังแต่งกลอนเล่นกัน เหตุใดท่านไม่มาร่วมวงด้วยกันเล่า” เชี่ยวห้วนอวีโบกผ้าเช็ดหน้ามาทางนี้พลางส่งยิ้มให้ “รีบมาเร็ว”

“เฮอะ” ปันฮั่วคร้านจะสนใจท่าทางเสแสร้งเป็นมิตรของเชี่ยวห้วนอวี นางหันหน้ามาสนทนาเรื่อยเปื่อยกับองค์หญิงอันเล่อต่อ

ปันฮั่วไม่เห็นแก่หน้าเชี่ยวห้วนอวีเช่นนี้ สร้างความเกือกระดากให้อีกฝ่ายไม่น้อย เชี่ยวห้วนอวีเงยหน้าขึ้นสบตากับหญิงสาวคนอื่นๆ ผินยิ้ม “ท่านหญิงปัน อาจจะทำให้พวกเรานินทา”

เข้าใจผิด เข้าใจอะไรผิด

ย่อมเป็นเรื่องที่สกุลเชื้อถอนหมั้น

แม้สตรีในยุคนี้จะอิสระเสรีมากกว่าราชวงศ์ก่อน กระนั้นยังคงเป็นยุคสมัยที่บุรุษเป็นใหญ่ สตรีเป็นรองอยู่ดี หากฝ่ายชายเป็นฝ่ายถอนหมั้น แม้จะเป็นความผิดของฝ่ายชาย ทว่าฝ่ายหญิงกลับเสื่อมเสียชื่อเสียง

หากฝ่ายหญิงดีจริง แล้วเหตุใดฝ่ายชายถึงได้ขอถอนหมั้น ในเมื่อฝ่ายชายยืนยันขอถอนหมั้น ย่อมแสดงว่าฝ่ายหญิงจะต้องมีปัญหาอย่างแน่นอน

เดิมเป็นเรื่องที่สกุลเชื้อทำไม่ถูก แต่เพราะความเสเพลไม่เอาไหนของสกุลปัน ข้าปันฮั่วยังไม่ทำตัวสงบเสงี่ยมเรียบร้อยตามมาตรฐานของสตรีด้วยแล้ว ดังนั้นคนจำนวนมากจึงยอมรับคำพูดของเชี่ยวห้วนอวีมากกว่า

ถึงมีรูปโฉมงดงามแล้วจะมีประโยชน์ใด ในเมื่อคุณชายรองสกุลเชื้อยังไม่ต้องการ

ความคิดเช่นนี้สร้างความสาแก่ใจให้หญิงสาวสูงศักดิ์จำนวนมาก ทำให้พวกนางรู้สึกว่าคุณเองเหนือกว่าปันฮั่ว แม้นยามนี้พวกนางจะมึนล้าทำอย่างปันฮั่วที่เมื่อใดไม่พอใจก็ไม่ไว้หน้าผู้อื่น เมื่อใดที่ดีใจก็ให้เงินให้ทองเป็นของขวัญ ยิ่งไม่มีทางสวมเสื้อผ้าหุรราราคาแพงอย่างปันฮั่ว

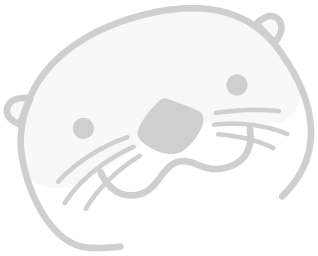
เพราะการทำเยี่ยงนี้ไม่ถูกต้อง ในฐานะที่เป็นสตรี สมควรจะมีทั้งความงดงามภายนอกและความลุ่มลึกภายใน สตรีที่เหมือนกับปันฮั่วนับว่าตื่นเขินและสามัญเกินไป ทำให้วงศ์ตระกูลต้องอับอายขายหน้า

“เรื่องของเสียนอวี่เป็นมาอย่างไร” องค์กรหญิงอันเลือนี่หัวหน้า “ตอนนั้นมิใช่เขามาร้องท่มร้องไห้ขอแต่งให้เจ้าหรือ”

“จะสนใจไปทำไมว่าเป็นมาอย่างไรเพคะ” ปันฮั่วใช้ส้อมเงินจิ้มผลไม้ใส่ปากริมฝีปากอวบอิมแดงสดราวกับผลท้อที่สุกน่าจบน่องค์หญิงอันเลือนอดยกนิ้วแตะมันไม่ได้

“อยากถอนหมั้นก็ถอนหมั้นไปสิ นอกจากหน้าของเขาแล้วไม่มีส่วนใดที่หม่อมฉันชอบใจ” ปันฮั่ววางส้อมลง นัยน์ตาคู่สวยของนางกะพริบบริบๆ จำได้ว่าในความฝันเสียนอวี่มีจุดจบไม่ค่อยดี เขาถูกสักหน้าแล้วส่งตัวไปชายแดน

“เจ้าชมชอบบุรุษที่หน้าตาดีเช่นนี้ ไม่สู้แต่งให้ทรงเสีเย” องค์กรหญิงอันเลือนหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ “บุรุษหัวเมืองหลวงไม่มีใครหน้าตาดีเท่าเขาอีกแล้ว”

กตลอกเจ๊อึ้ง